

Otroci in odrasli Zulu-kristjani pred cerkvijo po končani službi božji.

Apostolstvo Marijinih kongregacij z ozirom na poganske misijone.

Govor grofice M. T. Ledóchowske na shodu v Solnogradu, dne 20. malega srpana 1910.

Moji ljubljene Marijine otroke!

Ne kakor tujka, ampak Marijina kongreganistinja in Marijin otrok, kar hočem ostati tudi do zadnjega trenutka, stopim pred Vas.

In zakaj? Da izpregovorim svojim sobratom in sosestram v Mariji nekaj besed o tem, česar mi je srce polno in kar bode tudi Vi razumeli: o apostolstvu z ozirom na poganske misijone.

Ne mislim si, da Vam bodem povedala kaj novega. Vsi veste dobro in še bolje kakor jaz, da je apostolstvo krona življenja v kongregaciji in da spada torej podpiranje poganskih misijonov med najvažnejše naloge vsake kongregacije.

To resnico hočem v Vas le nekoliko poživiti in pokazati in temu dokazu priklopiti tudi migljaj, kako se naj to izvršuje.

Apostolstvo je krona življenja v kongregaciji, sem poudarjala.

Apostolsko delovanje za Jezusa Kristusa in za Cerkev, to je poleg posvetitve samega sebe veliki namen in smoter, katerega hočejo doseči kongregacije.

„O, da bi vendar spoznal božji dar,“ si mislim mnogokrat na tihem, ko zapazim tudi v katoliških krogih nekak „strah“ pred vsem, kar se imenuje kongregacija in Marijin otrok. Nikdo ne postane Marijin otrok, da bi gojil versko samopašnost, kakor misli marsikatera mati in zakonski mož, tudi ne, da bi živel mirno, tiho življenje, da bi prisostvoval mnogim Marijinim pobožnostim, ampak da bi delal po zgledu Marije uspešneje za lastno in za posvetitev drugih.

Življenje Marijinega otroka je življenje dela, in sicer ne samo za sebe, ampak tudi za druge. Od Marije se uči, kako važno, potrebno in blagoslova polno je apostolsko delo za zveličanje duš.

Dušna gorečnost mora biti nekaka življenska moč pravega Marijinega otroka.

Vendar kje naj Marijin otrok deluje apostolsko? To je vprašanje, katerega odgovor se strinja z mojim govorom. Naj Marijinemu otroku že zadostuje, ako že s svojim zgledom poboljševalno vpliva na svoje vrstnike, ako po moči podpira obstoječe verske, socialne organizacije, tako šolska društva ali družbo sv. Pija itd., z eno besedo, ako deluje za ohranjenje vere v lastni domovini?

Vse to je dobro in hvalevredno, toda ali je s tem že izčrpano apostolstvo kongregacije in posameznih Marijinih otrok? — Mnogi, tudi drugače dobri katoličani menijo tako, in to je vzrok sramotnega dejstva, da smo mi katoličani do današnjega dne tako slabo izpolnjevali dolžnosti glede apostolstva med poganskimi misijoni. Pravi Marijin otrok misli in dela drugače.

Pogled na Marijo, njena podoba, nas uči, da mora biti gorečnost, ako hočemo biti res katoliški, takšna in to, kar pomeni že beseda katoliški, namreč splošna. Le meje zemlje zamorejo to gorečnost mejiti.

„Pojdite po celem svetu,“ Marijina naloga sicer ni bila, oznanjevati nauk Gospodov, to je bila naloga apostolov, ali apostolsko in zemljo obsegajoče je delovala vendar od učlovečenja Sinu božjega pa do Njegovega križanja in od vnebohoda pa do svojega vnebovzvetja.

Ni se ozirala samo na rešitev Izraelcev, ampak celega človeštva, ko je privolila v učlovečenje, ravnotako ko je pod križem pričakovala odrešenje vsega človeštva.

Ali oglejmo si Marijino delovanje z ozirom na poganski svet še bližje!

Kako se je pač morala Marija veseliti, ko so prišli trije kralji, prvi zastopniki poganske cerkve, se poklonit njenemu Sinu in Gospodu, kateremu so izkazali takšno čast? Kako je pač hvalila Gospoda, da jih je poklical k svoji zibeli in napravil iz njih vernike, učeničke, spoznavalce in apostole? V duhu je gledala križevno pot, katero naj nastopijo za Kristusom vsi poganski narodi. Gotovo, ubogi pogani so bili Marijinemu srcu posebno blizu. Tudi besede starčka Simeona, ko je poveljal Jezusa kot luč v razsvetljenje poganov so to ljubezen še bolj vnele in tako povzročile še bolj goreče njeno apostolsko delovanje.

Dvakrat pravi sv. Lukež o Mariji: „Marija pa si je vse te besede vtisnila in ohranila v srcu.“ Kako je Marija tudi v svojem srcu premišljevala skrivnost poklicanja poganov! Ali ona ni ostala samo pri tem. Neprenehoma je hvalila Gospoda za to razodenje, molila za pogane in darovala Jezusa nebeškemu očetu zanje. Delovala je za pogane tudi s tem, da se je po njej ohranil spomin poklicanja treh kraljev, prvencev poganskega sveta, do nas.

Mnogo je gotovo pripomoglo k njeni ljubezni in delovanju za uboge poganske narode njeno bivanje v Egiptu. Kolika žalost je pač napolnjevala njeno srce ob pogledu na zaslepljeno malikovalstvo, ki je posebno častil solnčni bog! Kako se je pač razveselila, ko so se baje pri Odrešenikovem prihodu po besedah preroka razbili vsi maliki! Gotovo se je še pozneje z ljubeznijo spominjala te dežele, kjer je v družbi božjega deteta užila marsikatero veselo urico! Kako je pač prosila božjega blagoslova za to deželo!

Morebiti je poznejše čudovito razširjanje krščanstva in posebno še samostanskega življenja blagoslov, ker je prebivala sv. družina v Egiptu. (Meschler.) To je gotovo: Marija je za Marijinega otroka najlepši zgled apostolstva v prid poganskim misijonom.

Kdor hoče Mariji dopasti in jo posnemati, mora se lotiti apostolskega delovanja.

Ali kako naj rešijo kongregacije svojo nalogo glede poganskih misijonov?

Tudi z odgovorom na to Vam ne bodem povedala ničesar novega, dragi Marijini otroci! V jako mnogo Marijinih kongregacijah so že rešili to vprašanje z ustanovitvijo posebnih misijonskih odsekov. Njihovo delovanje je bilo,

napravljati mašna oblačila in tudi oblačilca za uboge zamorske otroke, zbirati znamke, stanijol, denar itd. Smoter je gotovo lep in apostolski, ali za tak apostolski namen, mislim bi se še moralo vendar bolj apostolsko delovati. Ne zadostuje samo delo v kongregaciji. Marijini otroci naj bi delovali v prid poganskim misijonom tudi z unaj kongregacije. Kakor naj član kongregacije svet z lepim zgledom poučuje, pravi in celi katoličan biti, tako naj poučuje svet, da mora, kdor hoče biti pravi in celi katoličan, po močeh podpirati misijone. Za misijonsko delo, njega potrebe in pomen se katoličani premalo zanimajo. Bi ne bilo lepo za kakega člana kongregacije, ko bi ob vsaki priliki z besedo in pismom razširjal misijonsko idejo? — Stotisoče katoliških mož in žen je še, ki še niso pri nobeni misijonski družbi, ki niso tudi naročeni na noben misijonski list. Bi ne mogli tisoči Marijinih članov doseči, da bi se pridobili ti stotisoči za misijonsko delo? To bi bilo veličastno delo pri reformi misijonskega dela, po kateri že leta sem tako hrepenijo, posebno v Nemčiji, ali se do sedaj še ni doseglo ničesar. Tako bi bile tudi Marijine kongregacije kvas, ki bi skvasil vse testo.

Znati bi tudi morali, dragi Marijini otroci, kako peče je ravno danes misijonsko vprašanje. Daljne pokrajine poganske, celo najoddaljenejše, odpirajo se evropski kulturi; ako se te pokrajine sedaj ne pridobijo, ostanejo pač do nedoglednega časa za krščanstvo izgubljene. Zato je popolnoma opravičen klic: Podpirajte misijone, podpirajte misijonske družbe! Od vseh teh imenujem samo družbo za razširjanje vere in družbo sv. Detinstva.

Toda (Vi ne pričakujete od mene gotovo ničesar drugega) jaz smem gotovo priporočati eno misijonsko deželo: ubogo Afriko in kot pomožno družbo za to velikansko misijonsko deželo od Družbe sv. Petra Klaverja pred kratkim ustanovljeno „Misijonsko zvezo za Afriko“.

Misijonska zveza se je ustanovila, da pridobi afriškim misijonarjem novih denarnih sredstev. Vplivati hoče na vse širne sloje in privabiti k misijonskemu delu vse stanove, može, žene, mladeniče in mladenke. Član Misijonske zveze postane vsak, kdor plača na leto 50 vinarjev, ali mesečno 5 vinarjev in prejme tudi lepo sprejemno podobico.

Kdor pridobi 20 članov ali še več, in jih združi v skupino (oddelek) in njeno miloščino Družbi sv. Petra Klaverja pošilja, postane voditelj, oziroma voditeljica Misijonske zveze.

Člani so deležni vseh, Družbi sv. Petra Klaverja podeljenih odpustkov in duhovnih privilegijev. Prečastna duhovščina, ki podpira Misijonsko zvezo, se vpiše kot podpornica Družbe sv. Petra Klaverja in ima kot takšna velike duhovne dobrote, med drugimi oblast, blagoslavljati rožne vence z papeževimi in odpustki Brigite, kakor tudi s križnimi odpuiski.

Dragi Marijini člani in članice, kaj naj še povem?

Ne ponuja li ta zveza najlepšo priliko, delovati apostolsko in tako pokazati svojo ljubezen do Jezusa in Marije? Postanite — presrčno Vas prosim — še danes apostoli Misijonske zveze. Nabirajte člane, napravljajte skupine, skrbite, da ne bodo samo Vaše kongregacije v Misijonski zvezi, ampak pridobivajte še druge.

Nobena kongregacija brez misijonskega odseka in zopet nobeden misijonski odsek brez misijonske skupine za Afriko!

Ako katera misijonska dežela, tako potrebuje Afrika gotovo najbolj pomoči!

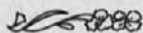
In koliko nagibov podpira tudi Marijinega otroka, da se navduši za Afriko?

Omenila sem že, da se ne more nobena druga misijonska dežela ponašati s tem, da bi bila v njej prebivala Mati božja s svojim detetom kakor ravno Afrika, in da se vsled tega prav posebno rado ozira Marijino oko na to deželo.

Spominjam Vas pa tudi na to, da se ravno v Afriki naša ljuba nebeška Kraljica v osebi zaslužnjene afriške žene najhujše preganja. Dočim se gospe v Evropi veselijo svobode v Kristusu, je žena v Afriki še velika ničla. Rojena sužnja, se postopa ž njo kakor s tovarno živino, je pretepajo, prodajajo, zlorabijo in najhujše kaznujejo. To je delo hudega duha. Hudobni duh sovraži Marijo in v afriški ženi se maščuje nad njo, katera mu je strla glavo.

Razvežimo suženjske vezi naših ubogih črnih sester s krščanstvom, podpirajmo misijonarje in s tem povečujmo Marijo, večno sovražnico hudega duha, z novo, najlepšo slavo!

Dal Bog, da bi Misijonska zveza za Afriko pripomogla k temu, da bi se kmalu v Afriki od kraja do kraja glasil klic: Češčena Marija, bodi češčena, Marija, devic Devica, Gospa Afrike, bodi češčena!

Kako so se pogani izpreobrili.

(Opazke kafrskega misijonarja.)

(Konec.)

Kakršne so razmere danes, se je od 1000 Culov okoli 25 z civilizacijo in s krščanstvom več ali manj seznanilo. Samo o enem ali kvečjemu o dveh od 1000 lahko rečemo, da sta izobrazena; vsa velika množina je še taka, kakor pred 1000 leti. Ako beremo poročila portugalskih pomorščakov pred 200 leti o bivališču in načinu življenja Kafrov, vidimo, da ni ljudstvo v socialnem oziru kot narod čisto nič napredovalo. Marveč čestokrat so popustili in zanemarili svoje stare umetnosti, kakor lončarska dela, izrezovanje lesa in izdelovanje železa, ker so smatrali za ugodnejše, v prodajalnicah belokožcev malovredne kuhinjske posode, hišna in poljska orodja kupovati. Izdelovanje železa je bilo omejeno na motike za obdelovanje polja in na sulice za vojskovanje in lov na antilope, leve, leoparda, slone in druge. Divjačina je sedaj že redka. Tudi med seboj so se nehali domačini bojevati, zato pa tudi ne izdelujejo več ščitov in sulic.

Kar se tiče lončarstva, so znale culske žene delati lepe, okrogle lonce za kuhanje in posebno za spravljanje in pitje piva. Deklice so izdelovale ilovnate puncike in dečki so delali ilovnate voličke. V lončarstvu so kazali Culi veliko fantazijo in veliko zmožnost posnemanja. Toda o veliki dovršenosti in o mojstrskem delu se ne more govoriti v nobeni umetnosti. Isto moramo reči tudi o godbi. Culi imajo sicer skoro vsi brez izjeme dober muzikalen posluš, močen glas in veliko zmožnost za godbo; vendar v prvotnem stanju, samim sebi prepuščeni se tudi tukaj niso visoko povzpeli. O pesništvu sploh ne moremo govoriti. Tudi nimajo nobenih črk in zato nobenega slovstva. Njihov jezik je slikovit in miloglasen, izvemši pet mlaskajočih glasov, ki izhajajo vsekako od Grivačev. Culski možje govore z vtisom, premislekom in dobro razsodijo. Ženske imajo večinoma svojo lastno besedovitost, kajti besed, katere so lastnim imenom njihovih moških sorodnikov podobne, se v govoru izogibljejo in zato druge besede iznajdejo. V mnogoštevilnih pregovorih Culov se kaže značaj in čuvstvo Culov.

Napredek, katerega so storili Culi v civilizaciji, se omejuje samo na posamezne, razmeroma zelo malokaterne. Toda ti malokateri so dokazali, da Culom ne manjka duševnih zmožnosti. Vendar bi ne bilo nobene vrednosti, umetniške

poizkušnje z izobrazbo nekaterih učenih Culov predstavljati, da bi jih svetu kot čudo učenosti kazali, temveč toliko bolj se mora na to delovati, da dospejo najpotrebnejše znanosti ljudske šole do množine ljudstva, posebno do otrok. Lahko je Culokafra v šolskih znanostih poučiti in lahko se to zgodi v malo letih; za izobraževanje srca pa in značaja, za uničenje poganškega praznoverstva in živalske čutnosti, za ukoreninjenje krščanske vere, npravstvenosti in vsaktere čednosti je treba veliko časa, veliko truda in predvsem velike pomoči od zgoraj. Modrost sama seveda tudi napihuje Kafra in ga dela neznosnega v družbi njegovih rojakov kakor belokožcev.

Kar zadeva jezik Culov, se še lahko omeni, da je v mnogem oziru zelo bogat v besedah. Tako imajo na primer najmanj trideset različnih besed za „vol“ ali „krava“, po razliki barve in obliki rogov. Kar izražajo drugi jeziki z samostalniki in pridevniki, izraža culski jezik z različnimi samostalniki. Enako je z glagoli. Razne kakovosti in načine hoje in govorjenja, kar označi večina jezikov z istim glagolom in mnogimi prislovi, pove jezik Culov s čisto različnimi glagoli. Veliko bogastvo v besedah se nahaja tudi za imenovanje vseh vrst trav, grmovja in dreves. Vsaka najmanjša rastlina ima svoje posebno ime in svojo lastno pomembo za Culokafra. Pozna strupene rastline, užitne in zdravniške. Po veri Culov se najdejo rastline za vse mogoče: za odvrčanje nesreče, proti blisku in toči, za sredstvo, da dežuje, se nevidnega napraviti v vojski, da se dobi tožba pri sodniji, pridobi ljubezen kake osebe, spor in nemir povzroči. Skrivnosti praznoverstva Kafrov, vedeževanje, čaranje in češčenje duhov umrlih, katerim Cul prinaša darov, je težko preiskovati.

Vražari se često s pomočjo kosti divjih živali, katere vedeževalec pred seboj na tla zmeče ter iz lege posameznih kosti razloži, kako se ima kaka zadeva, kje se nahaja kaka izgubljena ali ukradena reč ali vzrok bolezni itd. Pri čaranju imajo zopet druge posebnosti. Ljudje, ki s čarovništvom narodu koristijo, ali sovražnikom škodo delajo, se poveljujejo kot dobrotniki naroda. Ima pa posameznik pri živinoreji ali drugih virih zaslužka, uspehe, ali ima njegov sosed nesrečo in bolezen pri živini ali otrocih, se širi kmalu govornica, da tukaj ni vse v redu. Vedeževalca vprašajo za svet, ki pove, da je kdo začaral ali živino, soseda ali njegovega otroka bolnega napravil. Obdolženca zvežejo po stari postavi in mu pri živem telesu zabijejo kol v trebuh. Na tak način so v neizrečenih bolečinah nebrojni Kafri žalostno končali.

Po mnenju poganskih Kafrov umro le stari ljudje naravne smrti. Mlada oseba bi naj nikoli ne zbolela ali naj bi vsaj s pomočjo zdravnika kmalu ozdravela. V posameznih slučajih pravijo, da pride bolezen od duhov prednikov, ki se hudujejo nad nepazljivostjo ljudi, ter zahtevajo od njih darila. Vedeževalec določi zahtevani dar, kravo ali kozo določene barve, katero zakoljejo po postavnem načinu in po enako postavnem načinu razdelijo in pojedjo med molitvami k duhovom pradedov.

Duhovi pradedov vzamejo često nase vidno podobo. Gotove kače smatrajo in častijo kot nosilce teh duhov. Vkljub temu imajo Culi slab pojem o najvišjem bitju, začetniku vseh stvari; vendar pa ni s to idejo noben viden strah ali ljubezen do tega višjega bitja v zvezi. Pravega, troedinega Boga poznati, ljubiti in služiti učiti, je važna naloga misijonarjev. Toda misijonarji sami, brez pomoči mnogih Boga ljubečih duš v katoliških deželah, bi tega ne mogli izvršiti. Z združenimi močmi je že veliko tisoč poganov v Afriki dospelo do luči prave vere in sveta katoliška Cerkev se bo vedno dalje razširjala in množila od leta do leta. To daj Bog!

Škofovsko posvečenje velečastitega gospoda A. Munscha.

Munsch je pomožni škof v Magnesiumu in apost. vikar v Kilima-Ndžaro N. V. Afrika.

Kimovca lanskega leta (1910) so severni del vikariata Bagamoyo ustanovili kot ločen vikariat. Ta novi vikariat obsega okraj Tanga, Pangani, Usambara, Pazé, Kilimanjan, Méru, Uftoni in Jroni. Ima devet misijonov z 20 patri, 12 brati, 25 sestrami in več ko 4500 kristjani. Vilema, najstarejša misijonska postaja novega vikariata, se je začela leta 1891.; šteje približno 1500 kristjanov in ravno toliko katehumenov. Kiloméni, najnovejšo misijonsko postajo, so šele pred dvema letoma postavili; šteje približno 1000 katehumenov.

Novi vikariat je dobil kot prvega pastirja msgr. Alojzija Munscha, ki je deset let s prav apostolsko vnemo vodil postajo Mhonda. Msgr. A. Munsch je bil rojen v Fellingenu (Zgornji Elsass) leta 1869. Srednje šole je dovršil v seminarju v Lillisheimu in Strassburgu in teološke študije v šola-

Skupina misijonarjev pri škofovskem posvečenju msgr. Munschla:
1 Škof Vogt. 2 Škof Munsch. 3 Škof Hanton. 4 Škof Allgeyer.

stikatu očetov od Svetega Duha v Chevilly pri Parizu. Takoj po zaobljubi je bil kot misijonar v Nemško-Vzhodno Afriko poslan. Tam je delal 15 let za izpreobračanje ubogih zamorcev: najprej v Morogoro, potem v Honga in Mhondo. V Mhondo posebno ostane njegov spomin nepozaben; bil je v resnici glava in oče kristjanov in poganov. Pod njegovim vodstvom je naraslo število kristjanov od 1200 na 3000. Čeprav se kristjani čutijo počeščene, svojega očeta do škofovske časti povzdignjenega videti, so vendar neutolažljivi zaradi njegovega odhoda.

Velečastiti gospod je bil za škofa posvečen v katedrali zansibarski od msgr. Allgeyer, apostolskega vikarja v Zansibaru. Navzoči so bili prelati: Msgr. Hanlon, apostolski vikar v Uganda in msgr. Vogt, apostolski vikar v Bagamoyo; potem dober ducat misijonarjev; med njimi se je videlo častitega O. Ellenus Baura, ki je leta 1862. z rajnim O. Hornerjem začel misijone v Vzhodni Afriki. Zastopniki raznih postaj so bili tudi pri slovesnosti: minister sultana v Zansibaru, konzuli nemški, francoski, avstrijski, italijanski in portugalski. Očetje benediktinci v Daz-es-Salaam so imeli svojega zastopnika v osebi veleč. O. Anton Ruedel in beli očeti O. Tosain, prednika province Mombassa.

Nekaj dni po škofovskem posvečenju so se njih milost msgr. Munsch odpravili na pot, da bi obiskali postaje svojega vikariata.

Naj ga ljuba Mati božja blagoslovi in mu dolgo in plodovito delavnost doseže.

„Pod tvoje varstvo!“ — to je geslo škofa Munscha, ki je bil od svoje mladosti poseben častilec Marije. Prejel je škofovsko posvečenje tisti dan, ko so očetje od Svetega Duha praznovali praznik neomadežanega Srca Marije.

Misijonski dopisi.

Iz apostolskega vikariata Natal.

Umsinsini, 15. malega srpana 1910.

„Velečastita gospa grofica!

Tukaj sem zdaj,“ piše O. Delagnes, O. M. T., „zopet v zelo težkem položaju, iz katerega mi more le Previdnost božja pomagati, in jaz stavim le nanjo. — Kakor gorčično zrno raste in se razvija misijon Sv. Joahim. Danes je postal živjenja polno drevo,

ki vleče na sebe začudene poglede Kafrov iz okolice. Videli so ga pred kratkim tako majhnega, da se vprašujejo, s kakim čudežem se je omogočila tako hitra rast. Božja milost dela čudeže; to se pač lahko reče v tem slučaju. Ravno ko so grozile velikanske zapreke, da bi drevo zadušile, se je tako razvil, da sedaj drugim grozi. V sredi protestantskega središča se je ustanovil misijon in odprla šola. V krogu osem kilometrov ni manj ko osem protestantskih cerkev in osem protestantskih šol. Po triletnem delu stoji katoliški misijon in katoliška šola po svojem številu v prvi vrsti. Kar se tiče njih vrednosti, nočem nič primerov kazati. V šoli imamo 70 gojencev in število katehumenov ni daleč od 100. Ni to tolažljivo? Seveda, če bi se po nesreči božja Previdnost nazaj potegnila in misijonarja ne več podpirala, potem bi pač lepo drevo bilo v nevarnosti, da vene in se posuši. Položaj je nujen. Pomislite le, da imam šolske otroke v vsakem oziru na vratu. Moram jim vse dati, s slamnico začeto, ki jim je za prenočišče, do žlice koruze, ki ohranja njihove moči. Večina njih pride z doma in je v prepiru s svojimi poganskimi starši, ki o božji besedi nočejo ničesar slišati. Edino prtljago imajo dekleta tanko, s prstjo zamazano ruto in dečki kravjo kožo, ki je približno dva decimetra široka. Moja prva skrb gre na to, da jih pustim skopati se v reki, da jih rešim gotovih malih živalic, ki nimajo vstopa v šolo. Potem jih pokrijem z nekaterimi, krščanski spodobnosti odgovarjajočimi cunjami. Drugi dan pridejo starši; postavijo se ponosno pred mene, v njihovih potezah se zrcali jeza, ki polni njihovo srce. Zahtevajo svojega odislega otroka nazaj in pravijo, da ga hočejo imeti in ga bodo imeli. Vzamem vso svojo zgovornost na pomoč, da bi potolažil njihovo jezo. Opominjam, zmerjam tu pa tam, postajam hud, potem nazadnje pustim krivemu stopiti naprej. Pride čisto potr. Moja navzočnost pa ga pomiri, ker ve, da, če sem jaz tu, ne bo palica nič dokazovala. Splošno pravilo je: če otrok ostane stanovit, se oče vda, in nova obleka, ki otroka odeva, veliko pripomaga. Ne bo torej čisto oropan prišel domov, ampak vsaj skromno prtljago, ki jo je otrok seboj prinesel, bo lahko domov nesel; služila bo drugemu. To je pogoj zamorca, in dolgo let bo treba, da bo predrugačen. — Zdaj pa, gospa grofica, sem bil zadnji čas prisiljen, nekaterim beguncem iz očetove hiše sprejem v šolo odreči. Ravnanje, ki mi ga nalaga veliko pomanjkanje sredstev, in jaz Vas zagotovem, da rana, ki se je s tem zadala mojemu srcu, še ni zaceljena. Kako! ljubi Bog kliče, — ti ubogi otroci zapustijo skrivaj, varovani od nočne teme kočjo očetovo, da ne bi jih prezgodaj došli; dosežejo šolo, izrazijo trdno voljo se pustiti poučiti, — in jaz jim moram reči: „Moj ubogi otrok, ne morem te sprejeti, manjka mi prostora, hrane, ne morem ti dati obleke; čakaj, mogoče pozneje...“

Mogoče! in pri devet slučajih od desetih se ta „mogoče“ ne bo nikdar uresničil. Otrok se vrne domov in se zvije v koči na tla, zaviti v svojo odejo. V tej poganski okolici, kjer najnesramnejši pogovori ne nehajo, zraste, spozna tam poti greha in se da zapeljati. Polagoma se njegovo srce otrdi, in oh! seme božje besede se v tej prej tako dobro dovzetni duši zaduši. — In to ni vse. Ta zavrtnjeni otrok govori s svojimi tovariši; pripoveduje jim svojo dogodbo. Pove jim, da tam pri katolikih ne jemljejo več otrok. In če pride vrsta nanje, od Boga poklicani biti, ne bodo šli in mu sledili; saj vedo, da tam ni prostora za nje. Oh, gospa grofica, med vsemi strahovi, ki so kdaj stiskali moje srce, ga ni, ki bi ga bil tako mučil ko ta! — Pod žgočim solncem sem delal zelo težavna potovanja, žejo in pomanjkanje trpel, z roko prijel za plug, vzel motiko, da bi zemljo obdelaval, kladivo in ometačo, sekiro in stružec sem rabil, ni rokodelstva, s katerim bi se ne bil bavil, da bi odpomogel potrebam teh ljubih otrok. Vse to je trdo, — moje telo je od napore ubito, pa vsaj srce pri tem poskakuje. Pojem pri opravljanju teh opravil, in z istim se jih lotim vsak dan, — pa biti prisiljen te uboge duše zavrniti, tega ne morem prenesti, ne da bi mi srce počilo! Za božjo voljo, pridite mi na pomoč, če morete! Naj ljubi Bog po Vašem posredovanju obudi plemenite duše, ki postanejo same misijonarji, s tem da podpirajo uboge misijone! O kako bo ljubi Bog to, kar storite za njega in razširjanje njegovega kraljevstva, stoterno poplačal! En v šolo vzeti otrok pomeni enega katoličana več, je eno izpreobrnenje, ena rešena duša. Mislite na to, ki berete te vrstice, in če vas je ljubi Bog oblagodaryl s pozemeljskim bogastvom, odprite na široko svoje roke! Dajte misijonarju, in Bog vam bo povrnil!“

Iz misijonov v portugalskih kolonijah Angola

nam je došlo sledeče poročilo velečastitega o. Keilinga, C. S. Sp., apostolskega prefekta v Zgornji Cimbebaziji.

Caconda, 21. grudnia 1910.

Že nekaj let dobivamo z največjo zadovoljnostjo zanimiv časopis „Odmev iz Afrike“, ki nam razodeva Vašo občudovanja vredno vnemo za afričanske misijone. Pa vendar je prvikrat, da Vam pišem, ker nisem si upal apelirati na Vašo radodarnost za naše misijone, medtem ko so s prispevki od portugalske vlade do takrat dovoljenimi lahko izhajali. Žal, da je, kakor veste, prihrula revolucija nad Portugalsko in uničila naše tridesetletno delo v tej sicer tako gostoljubni deželi, kakor odnese vihar bilko. Za-

prla je vse vire pomoči kolonijam tako, da smo zdaj popolnoma navezani, na božjo Previdnost. Udarec, ki nas je podrl, je za mnoge naše misijone smrten, če katoliška ljubezen izdatno ne pomaga. Gotovo težka izkušnja za našo ljubo Angolo, ki je do tedaj zavzemala častno mesto na polju razširjenja krščanske vere, hud udarec tudi za mene, na katerega rame je božji Zveličar naložil odgovornost za to obsežno prefekturo. Položaj je skrajno mučen. Devet znamenitih misijonov z 20 patri, 18 brati, 4 redovnicami, ki imajo 600 otrok na skrbi, moram podpirati. Poleg tega imamo 118 šol po deželi, ki jih obiskuje 3000 dečkov in 2000 deklic.

Te šole so pod vodstvom ravno tolikih oženjenih katehetov, katerih letna plača znaša 11.800 frankov. Dalje se je 1260 krščanskih družin naselilo v bližini ljudskih šol, in število naših kristjanov presega 14.000 duš. V vseh naših postajah je dobro seme krasno uspevalo in mi smo imeli veseli up, da bomo prihodnje leto meje naše cerkve še bolj raztegnili z ustanovitvijo dveh novih postaj. In zdaj je namah odrevenela naša delavnost vsled nepričakovanega odtegnjenja nam potrebnih pomočkov. Revolucijski vihar sicer zavoljo mednarodnih sporazumljenj ni čisto razdril misijonov, pa prostozidarske lože bodo svoj cilj s tem dosegle, da nas pustijo od lakote umreti.

Kako bo mogoče devet misijonov z njihovim osobjem vzdrževati, v razjedajočem podnebjju in tako daleč od obrežja, da notranje postaje plačujejo za kilo soli 2 franka, ki je vendar tako navadna in neobhodno potrebna? Že sem moral večino naših otrok nazaj poslati njihovim družinam in kakih 50 šol zapreti in jaz se bojim, da bom prisiljen, misijone v notranjem dežele zapreti in te tako cvetoče krščanske občine opustiti. Kako strašna skrb za srce misijonarja! Ta dežela nima dohodkov iz pridelkov. Plodonosni, truda vredni nasadi tropičnih dežel so tu izvun svoje cene, in tisto malo, kar moremo pridelati, ne najde odjemalcev in se ne da naprej spraviti, ker ni za promet nobenih potov odprtih.

Bog vé, da se ne ustrašimo ne boja, ne dela, da ohranimo to, čemer smo posvetili svoje moči. Ne bomo se zbalii nobene žrtve, nobenega pomanjkanja. Le popolna nezmožnost nas bi mogla zadrževati. Ali pač bom mogel spet kdaj skupaj spraviti razkropljeno čredo?

V tej skrajni stiski dovolite mi, častita gospa grofica, da poželim Vašemu tako radodarnemu in dobrohotnemu srcu, kakor tudi vsem prijateljem in zaščitnikom Družbe sv. Petra Klaverja svojo nadlogo s prošnjo, da bi našim številnim kristjanom pripomogli do dobrote duhovnega vodstva in pospeševanja z malo miloščino, da bodo v veri ohranjeni ostali.

Iz „Turinskega misijona Konzolate“ v Britski Vzhodni Afriki.

Škof Perlo, apostolski vikar Kenie, poroča kakor sledi naši generalni voditeljci iz Limuru 19. malega travna.

Ko izkazujem prejem velikodušnega letnega darila, s katerim se Vaše visokorodje tako darežljivo spominjate naših misijonov in obenem pripomagate k vedno večjemu razvoju podjetja, ki se je začelo v tem novem vinogradu Gospodovem, porabim priložnost Vašemu visokorodju izraziti prav posebno čislanje in zahvalo, ne le v mojem imenu, ampak tudi od mojih misijonarjev in misijonskih sester, za neprenehano zanimanje v prid našim misijonom. Kakor sem že v prejšnjih letih pisal, se bo vsota, katero mi je Vaše visokorodje tako dobrohotno dalo na razpolago, tudi zana-prej čisto za podjetje domačih katehistov porabila: podjetje, katerega ne smatram samo za momentano najvažnejše, ampak katero je v našem misijonu naravnost neobhodno potrebno. Vaše visokorodje bo z zadovoljstvom slišalo, da ne raste samo število naših katehistov vsako leto (dosegli smo že skoro 100), ampak da, kar še več pomeni, uspevajo tudi na pobožnosti katehetskih znanostih. Najboljši dokaz moje razprave leži v dejstvu, da je bila v teka leta, ob priložnosti navzočnosti preč. gosp. kanonika Camisassa — ki ima čast Vaše visokorodje osebno poznati — precejšnja kopica katehistov pripuščena k sprejemu svetega krsta. To je odlika, katere ne želijo samo že dolgo časa, ampak za katero tudi leto na leto iskreno prosijo. Na prvi pogled bi se znalo čudno zdeti, da se za katehiste sv. krst ima kot plačilo; toda če se pomisli, kako pusta in prazna je dežela, v kateri se nahajamo, tako da do pred malo leti ni bila samo misijonarjem nedostopna, ampak tudi vsakemu drugemu belcu; če se dalje pomisli, da je naš misijon še premlad, da bi bil že celi kraj prenovil, sledi iz tega, da moramo postopati kar se da previdno in modro. Držimo se skoro čisto nazaj, preden pripustimo domačine h krstu, da smo njihove vztrajnosti popolnema svesti. Večkrat se zgodi to iz tega vzroka, da imajo domačini, ki kakor katehisti skupno z nami živijo, sveti krst za posebno priznanje, ki se ne dobi tako lahko. Z rastočim razširjanjem našega vpliva na deželo in s tem na njeno prenovitev bodo predpisi seveda manj strogi za pripuščenje h krstu.

V nekaj dneh se bodo vsi boljši katehisti zbrali v kolegu „Brezmadežnega spočetja“ v Mogoiri, kar od časa do časa storimo, da njihovega verskega duha nanovo poživimo in njihov katehetski pouk izpopolnimo. Pri tej priložnosti Vam hočem vesel velikosrčno darilo javiti, katero je Vaše visokorodje čisto posebno

za katehiste poslalo. Priporočal jim bom tudi hvaležnost Vašemu visokorodju in blagim dobrotnikom nasproti, — hvaležnost, ki naj jo izrazijo z molitvijo na eni strani in s popolnim, krščanskim življenjem in vedno raztočo vnemo v delu za izpreobračanje njihovih rojakov. Bodite prepričani, milostna gospa grofica, da bodo naši katehisti, enkrat barbarstvu iztrgani, polni globoke hvaležnosti. Če bi mogoče tega ne mogli pokazati tako fino, kakor civiliziranci, naj Gospod nadomesti, kar jim manjka in naj obilno uslišuje molitve in želje, katere oni in mi vsi vsak dan pošiljamo k nebesom za Vaše visokorodje samo in za prospeh vzvišenega dela, h kateremu Vas je Bog poklical.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Iz Vrhpolja pri Vipavi se nam poroča:

Dne 2. mal. srpana je bil sestanek Marijinih družb v Logu prav sijajen. Med raznimi govori, ki so jih imele mladenke, je poseben uspeh dosegel govor gdč. Franice Lavrenčičeve. Navzoče je posebno vneto vzpodbujala za apostoisko delovanje za afriške misijone. V to svrhu se je mnogo prispevalo in razprodalo 420 razglednic, katere ima Klaverjeva družba v zalogi.

Krajna skupina Köln. V petek, dne 7. mal. srpana se je vršil v veliki dvorani pri „Fränkischer Hof“ na prizadevanje naše tukajšnje krajne skupine misijonski večer pod vodstvom predsednika gosp. profesorja Pohla. Ta je presrečno pozdravil govornike večera, preč. gosp. škofa Munscha, apostolskega vikarja od Kilima-Ndjaro in našo generalno voditeljico. Škof Munsch govori potem v polurnem govoru o nemških misijonih v Vzhodni Afriki in pokaže na zgledih, kako zelo je Družba sv. Petra Klaverja pripomogla k razvoju teh misijonov, posebno tako važnega podjetja domačih katehistov. Grofica Ledóchowska je potem na široko in dolgo govorila o njenih ciljih in prizadevanjih. Z blagoslovom škofovskim je bil nato po zahvali predsednika shod zaključen.

Köln-Nippes. 10. mal. srpana. Včeraj je govorila naša generalna voditeljica v katoliški družbi deklic Köln-Nippes. Preč. g. kaplan Nollenberg in prečasti gosp. profesor Pohl sta imela uvodni, oziroma sklepni govor. Po predavanju se je prijavila ena gospodična-učiteljica, da prevzame znotraj društva in tudi za Köln-Nippes oddajno mesto družbe.

Podružnica Bolzan. 25. rožnika. Shod pospeševateljev z nagovorom preč. P. Basilija, O. S. B., o sodelovanju žena pri misijonskem delu od Kristusa do današnjih dni.

Poročila o Misijonski zvezi.

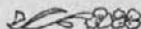
Po izredno delavnih prizadevanjih vnete voditeljice skupine, gospodične Marije Kowalske, se je napravilo v Broschützu in okolici (Šlezija) čez 50 skupin za Misijonsko zvezo.

Iz pismenih poročil.

Dolgoletni naročnik Odmeva iz Štajerskega nam je poslal meseca rožnika 220 K za kruh sv. Antona za Afriko v zahvalo za čudodelno uslišanje. Želel je tudi, da objavimo te vrstice, da se tako množi zaupanje v priprošnjo sv. Antona in se marsikateri v svoji stiski spominja ubogih afriških misijonov.

Naš dobrotnik piše: „Imel sem teleta, ki je bilo zelo bolno, že blizu smrti. V veliki žalosti sem obljubil sv. Antonu, da hočem darovati polovico tega, kar skupim za teleta, če ozdravi. Opazim nato, da se je hipoma zboljšalo živinčetu. V velikem veselju sem sklenil, darovati za kruh svetega Antona ne le polovico temveč vso skupljeno vsoto. Skrbno sem junčeta redil in danes Vam hvaležnega srca pošljem označeni znesek.“

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca vinotoka.

15. vinotoka, na god sv. Terezije.

28. vinotoka, na god sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.